

Зікранець Анна. Переклад українською поезії Габрієли Містраль
[Zikranets A. Translation of Gabriela Mistral's Poetry into Ukrainian]

«Поцілунки»

(Габрієла Містраль)

Цілунки є такі, коли вуста
Виносять палко вироки коханню.
є поцілунки, поглядом zostавлені.
А є цілунки, зіткані із пам'яті.

Ще є цілунки мовчазні і благородні,
є поцілунки таємничі й щирі,
цілунки лише душами-безоднями,
цілунки заборонено-правдиві.

Є поцілунки, що печуть і ранять,
Цілунки, де нуртують буревії.
Є поцілунки загадкові, що втікають
До сотень втрачених, примарно-млосних мрій.

Ще є цілунки, немов справжні шифри
Як не мудруй – ключа не підібрати.
Скількох трагедій здатні породити!
Скількох троянд потрібно обірвати!

Цілунки теплі, пристрасні й п'янкі
Пульсують палко потаємним шалом,
Такі цілунки, що лишають слід,
Мов світло сонця креше лід кинджалом.

Є поцілунки, мов лілей квітки –
Такі ж величні, чисті і наївні.

А є зрадливі, боязкі, швидкі,
є поцілунки прокляті й брехливі.

Відтак цілунки – то немов свавілля,
Кохання, зради й болю дивний танець.
Цілунки ж наречених на весіллі
Легкі, як вітер, в посмішках розтануть.

Цілунки є як марення шалене,
Пекуча пристрасть, божевільна згуба.
Ти знаєш їх – це полум'я студене
створила я для вуст твоїх, мій любий.

Вогонь цілунків, дозвіл не питавши,
Тепер в чорнилах оселився навіки.
Ці поцілунки штормові і дикі –
їх куштували губи тільки наші.

Ти пам'ятаєш перший...? Невимовний.
Твоє обличчя вкрив густий багрянець.
В страшнім сум'ятті з тисячі емоцій
У тебе очі сповнені сльозами.

Ти пам'ятаєш? Ніч. Нестримний вихор
Чуттів. І ревності, надумані тобою.
Мої обійми – й поцілунок затремтів,
А після? Губи мої квітли кров'ю.

Тепер цілуєшся цілунками моїми:
Байдужість, холод – то серцям огрубим.
Тепер цілуєшся цілунками моїми:
створила їх для вуст твоїх, мій любий.

Текст оригіналу / Original text:

«Besos»

(Gabriela Mistral)

Hay besos que pronuncian por sí solos
la sentencia de amor condenatoria,
hay besos que se dan con la mirada
hay besos que se dan con la memoria.

Hay besos silenciosos, besos nobles
hay besos enigmáticos, sinceros
hay besos que se dan sólo las almas
hay besos por prohibidos, verdaderos.

Hay besos que calcinan y que hieren,
hay besos que arrebatan los sentidos,
hay besos misteriosos que han dejado
mil sueños errantes y perdidos.

Hay besos problemáticos que encierran
una clave que nadie ha descifrado,
hay besos que engendran la tragedia
cuantas rosas en broche han deshojado.

Hay besos perfumados, besos tibios
que palpitan en íntimos anhelos,
hay besos que en los labios dejan huellas
como un campo de sol entre dos hielos.

Hay besos que parecen azucenas
por sublimes, ingenuos y por puros,

hay besos traicioneros y cobardes,
hay besos maldecidos y perjuros.

Desde entonces en los besos palpita
el amor, la traición y los dolores,
en las bodas humanas se parecen
a la brisa que juega con las flor.

Hay besos que producen desvaríos
de amorosa pasión ardiente y loca,
tú los conoces bien son besos míos
inventados por mí, para tu boca.

Besos de llama que en rastro impreso
llevan los surcos de un amor vedado,
besos de tempestad, salvajes besos
que solo nuestros labios han probado.

¿Te acuerdas del primero...? Indefinible;
cubrió tu faz de cárdenos sonrojos
y en los espasmos de emoción terrible,
llenáronse de lágrimas tus ojos.

¿Te acuerdas que una tarde en loco exceso
te vi celoso imaginando agravios,
te suspendí en mis brazos... vibró un beso,
y qué viste después...? Sangre en mis labios.

Yo te enseñé a besar: los besos fríos
son de impasible corazón de roca,
yo te enseñé a besar con besos míos
inventados por mí, para tu boca.